

Meseország vándorai

Ha a földre tapasztjuk fülünket, mint az indiánok tették régen, hogy meghallják, közeleg-e valaki, akkor jókedvű, táncos léptek dobbanásai visszhangoznak bennünk. Hm, ezek ismerős léptek... Olyasvalaki érkezik, aki tőlünk indult „gyöngy időben” vándorolni, s most ismét visszatér a Vojtina Bábszínházba egy időre...

Nagy Viktória Éva

„Győzelem!”- sírt fel 1981. február 23-án az újszülött Nagy Viktória Éva, akit az egész Nagy (és Poroszlai) család már nagyon várt. A *Viki*, *Vikus*, *Vikuci* megszólítás mellé később a *Karácsony* is csatlakozott – aki kitalálja, miért, az külön ajándékot kap szentestén és a nevenapján (Vikivel ellentétben)!

Mivel szülei mindketten balettművészek voltak, a nagyhangú kislány spicc-cipők, tüttük és fogyókúrák árnyékában nőtt fel. Teljesen érthető módon ő is balerina akart lenni, és már apró korában ott tipegett a karban szülővárosa, Debrecen színházában a *Diótörő* című balett Marikájaként. Amikor nagyobb lett (bár még ma sem fejeli le az ajtófélfát), énekelt és játszott is gyerekszereplőként, például Dorkát az *Óz*-ban vagy Tunát a *Dzsungel könyve* című musicalben. A gyerekek sanyarú sorsát persze ő sem kerülhette el: neki is kellett iskolába járnia. Az általános iskolai padból egyenest az Ady Gimnázium drámatá-

gozatára viharzott át, ahol a közismereti tárgyak elsajátításán túl újabb ismereteket és tapasztalatokat szerzett a színjátszással, énekléssel és táncsal kapcsolatban.

A „Felvételi a Színművészeti Főiskolára” nevű társasjátékban negyedikes gimnazistaként a „nem nyert” mezőre lépett, úgyhogy visszatért a Start mezőhöz, és újabb dobásokkal próbált ismét közeledni a cél felé. A Budapesti Kommunikációs Főiskolán két teljes évet töltött levelező hall-

gatóként, mire rájött, hogy inkább mégis „beszélő” szeretne lenni. (A beszéléssel egyébként sincs gondja, sem magyarul, sem olaszuk vagy angolul, a testbeszédről nem is szólva!) Három évadon át a debreceni Csokonai Színház tánckarát erősítette táncosként, sőt, időnként szóhoz is jutott a színpadon.

A 2002-es esztendőben váratlan fordulatot vett amúgy sem eseménytelen élete: a Vojtina Bábszínház bábostanonca lett. Nagy kedvvel és energiával vetette bele magát a bábozásba: az itt töltött két év alatt a királylányok hadán túl játszott Paprikajancsit, bohócot, műlovarnót és szíami balerinát, kán leányát és kismadárkát egyaránt.

A Vojtina Bábszínész Zenekarban gyönyörű énekhangját (amit azóta is folyamatosan képez) is hallathatta. Megszerette a bábozást, és úgy gondolta, ezt kellene a jövőben tanulnia, majd csinálnia.

A csillagok is úgy akarták, hogy 2004-ben bábszínész osztály induljon a most már Színház- és Filmművészeti Egyetem nevet viselő intézményben, úgyhogy Viki jó pár hatos dobás után végre a Cél mezőhöz ért a korábban említett társasjátékban: felvették. Négy éven át éjjel-nappal bábok, gyakorlás, tanulás: egy vizsga kedvéért még seprűn is repült (persze bábos mesterfogások segítségével)!

Az utolsó vizsgák még hátravannak (Kovács Géza rendezővel épp most készül Viki egy egy személyes előadás létrehozására), de 2008 nyarán már diplomával a tarisznyában indulhat neki a leányzó Meseországának.

A Vojtina társulatának nagy öröme az az egy szerepre addig is visszatér hozzánk: az 1997-ben Kovács Ildikó által színpadra állított, majd 2003-ban felújított *Paprikajancsi szerenádjá* című előadást a rendezőnő 80. születésnapja tiszteletére ismét műsorra tűzi a bábszínház. Viki 2003-ban Paprikajancsiként vette át a stafétabotot a korábban azt játszó Krucsó Ritától, és az idén Hell Krisztinával felváltva keltik majd életre a vándorútra kelő kis bohócot.

Nagy Viktória Éva (Karácsony) a legkedvesebb barátaim egyike. Nyíltszívű, életvidám, nagyhangú és sokoldalú ember, akivel jó együtt játszani, beszélgetni, nevetni, és akinek nem utolsósorban mindig vannak remek gondolatai egy-egy előadás kapcsán. Azt kívánom, teljesüljön mindkettőnk kívánsága: „Játsszunk egy jót!” – még sokszor!

Papp Melinda